

Publicerad 2015-08-21 00:18 av tehdog

sång förgrenas

swwwit. snösätra

min hyresvärd är en vacker dinosaurie

drömmer om tango bakom gipsväggen

det finns saker som jag flyr ifrån

saker som jag återvänder till

med jorden i ryggen och

en hjord bakom ryggen och

ett organiskt tolkningsföretäde i ögonvrån

snart kommer dikten att ändra tempo

utan att hjärtat har blivit mer vältränat

det rör sig om

ålderdom

ofrånkomligt

att skriva är att resa

väggar

omkring

släppa in ljus

möblera om naturen

att leva är att släppa ut ljus

och så får texten liv

du ger upp

det där

bort-

utochin

-ruttnandet

kär i den som ropar allt åt alla

tänker på hon som köpt ett marsvin

att det, det lilla djuret bortsett,

är ett fint ord: planet, dionysis

på hon som dröjer när hon svarar

när jag undrar om hon litar på mig

som plötsligt gråter

mot sina kinder

mot sina bröst

och jag frågar om hon är sjuk

innan jag drar henne närmre

i hennes höga säng, som en hund
kryper till korset som en hund
som kryper upp för att
ockupera

hon är till och med ledsen över att vara ledsen

och jag fortsättningsvis lyckligt ensam, lottad

bara lattjar med syntharna

kväser språket med ljud

*

var en vind bli ett träd
det är så skönt att stå så still som det går här

*

älskling man
kan säga att
jag slits mellan
två världar,

formulerar det som så:

att
Vara
köp mig

räknar med att
räknar på förbindelse

Blixten har sin förklaring
det växtvärker i ögonen
det fräter i pannan

doftar vitlöksgarnityr
ser för ett par ögonlock ut som frost

tittar in i stroboskopet

från ett hörn som inte är ett hörn
när rockjournalisten blastrar fransk techno
och taklöshetens blygdläppar retar min kanal
och nattens himla brygd, under rymdens blygd
slickar i mig stjärnor som en supernova
sköljer ansiktet harmoniskt i dissonansfontän
vi utbyter ljud som två delar av det oberäknliga älskandet
skrattar skyn som ytbrytardelfiner

slipar knivar i drömmen med bergsklättranhänder
tänker vad man kan göra med en liten

tid

finner den med kärleken
befruktar kärleken
tar hand om hennes avkomma
sänder det till dagis

har två skrivbord under ventilationstrumman
och sparsmakad klinkers i duschen intill bastun
får strålar i ögonen ur rören
och kondens på mitt sanna jag
så jag suddas ut
Smetas ut
som ett jordens kosmetika

Sprutar frost över mangroverna
Kastar kottar på månen
akacian på bergets topp
slukas i en enda tugga

när magen konvulserar, spyr
ut inälvorna i floden
som syr genom dalen

bröstkorgens kontinenter skär sig igen
sprickan äger rum

*

Varför inte
fokusera på
vem man är
med domkraften hos ett
löv dallrande trädkronan.

Jag ser klart. Jag ser färdigt.
Internaliserad värld; externa föreställningar; hallucinationer
Ingen magi, ingen alls.

Dom skadar varandra
Jag för mig själv
Ett vandrande självmord med urartat odödlig andedräkt.
Pågående, snurrande, vridande i himlens vita lakan
stirrande på tak i trä.

Har du sett en skalbagge i skogen?

Min bröstborg tappar inte
Min röda tråd cyklar

Socialintellektuell alkemi, sjukligt abstrakt

snart bor jag på Södermalm

Inte rädd längre
som en film

O, klippt?

Nåt kmr hända
va så säker

Målade klor i sandaler
som nåt jävla antikt påskägg
patriarkatet värper
i mytform.

Blundar mot solen
efter att ha sett rakt in i den
– Ja, jag har blivit äldre
och nu ser jag allt ingenting.

*

Kan inte se igenom hennes solglasögon
Min själ, mitt stjärntecken

Hennes stenarter
till för att tappa det
i vätskan

Ingen läser Islands sagor längre
ingen har någonsin, de har alltid

ägt rum
mun mot mun

mina grenar
kan inte se stammen
pekar och pekar och gnider och
gnistan
det väsensskilda
brännbara skottet
viskar som yggdrasils vind
om äckel, om skönhet
och en aldrig sinande spricka mot rosenkind

en bruten pojkkropp med näsduk i bröstfickans svid
en tid, en täljande uppmaning och en ännu mindre kniv

när
associerar fritt
ordlösheten är en grind
till en månskensgård och du
var min armé, allt det jag fantiserar
och inte vet
mer än att jag inte kunde till
-låta ske

ingen gnista, ingen eld
mina fingrar blir till rök i ett vindlande regn
och Islands glaciärer nästlar barriären
ögonglobssvart

kosmetika
vidrig färg
konstens mærg

Om jag kunde förklara
hur flickebarnens blickar
slickar gruset på garageuppfarten
hur bensindunkarna kluckar
i strålkastaren, förstå tändstickans anatomi
att löven blir ensamt älskade

arvsynden ända ut i fingerspetsen
som knappt nuddar vid
sovande arm reser sig fjäderlätt
som om den inte tappat känseln
och vill ha mer av undertexten

(det är kallt nu

kroppen tar inte slut
konserveras)

andedräkt framför vulkanöga
lite som dött stjärnljus inlåst
i t r a n s p a r e n s v a l v

tinningsluft, näsborrar
nuddar knappt, stryker
den värmande huden
det osande kretsloppet

solen är alltid vacker, för
den försvinner, som du

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tehdog med Poeter.se id #26143 innehar upphovsrätten